

—Богъ да благослови!

Нъ О. Лукьянъ не отиде да епи, а ся затвори въ чърквѣ тѣ да чите полунощница и да искара канонъ тѣ си. Азъ сѣдѣхъ до прозорецъ тѣ и ся мѣчахъ да докарамъ въ единъ редъ тѣзи много впечатлѣнія. Такава раскошъ, калугерь, въ копринъ и кадифе, мясна храна, пѣсны тѣ на работницѣ тѣ може ли това да бѣде въ св. Горѣ, суровата и строго-цѣломудренната? Ако върви се тѣй—нищо: може да ся живѣе . . .

Нъ сячко това ставаше само въ първы тѣ дни, кога то додохме въ Иверъ, кога то старцитѣ, видимо, искахъ да ся похвалятъ предъ насъ съ богатство то си. Ис'послѣ ны оставихъ на миръ и дны тѣ наченахъ да си минуватъ пакъ тѣй, какъ то ввреть по св. Горѣ, съ свое то утомително мъртво еднообразіе, а на ѣдене то начена сѣкы день да ся явява по нѣщо отъ минало то: св. горската тревица начена пакъ да влазя въ правата си.

Роскошность та и свобода та въ животъ тѣ на свободны тѣ мѣнастыры, ясно ся хвърлятъ въ очи подиръ онзи строгъ уставъ, кого то ный видѣхме въ св. Горскы тѣ общежителны мѣнастыры. Тамъ владѣе пълно отричаніе отъ воля тѣ и без'условно подчиненіе на игуменъ тѣ, а тука напротивъ, работа та за спасеніе е оставена врѣхъ съвѣсть тѣ на оногози, кой ся спасава, и отъ това сѣкы си живѣе, какъ то му скымне, има пары, ѣде и пие кѣкво то ще, облича ся какъ то си иска и никакой нѣма право да му ся бѣрка въ работѣ тѣ. Такова измѣненіе въ уставъ тѣ е направено по снисхожденіе къмъ човѣшкѣ тѣ нѣмощъ, по причина на коя то сѣкы калугеринъ не може да принесе общежителный тѣ или скытскый тѣ животъ, а между това сѣкы му ся ище да ся спасе; и ето ти въ свободный мѣнастырь калугеры тѣ ся спасаватъ, защо то вѣрватъ, съ